

Ki legyen a lelkipastorom? Kérem meg a saját papomat? Vagy egy barátot? Merjek olyanhoz fordulni, akit még nem is ismerek?

Először is érdemes tisztázni, mit is jelent a lelkipastorítás. A lelkipastornak nem az a dolga, hogy mint valami főnök, megmondja, mit tegyünk, hanem az, hogy segítsen felismernünk és elfogadnunk Isten működését és akaratát az életünkben. A lelkipastorítás folyamatos beszélgetés a hívő, a lelkipastor és a Szentlélek között arról, hogyan tudja az illető jobban megismerni, szeretni és követni Krisztust.

Másodszor, érdemes átgondolni, milyen embert keressen, aki jó lelkipastort keres. Objektív szempontból fontos, hogy bölcs, kiegyensúlyozott, gyakorlati érzékkel is rendelkező személy legyen, ugyanakkor jártas a hit és a lelki élet kérdéseiben. A jó lelkipastor jól tud meghallgatni másokat, mer hozzájuk őszinte lenni, mer követelni, és el tudja érni, hogy az ember saját magához mindig őszinte legyen. Nem szükséges, hogy többszörös doktor legyen, fontos viszont, hogy naivitás nélküli derű és optimizmus jellemezze. Látsszon rajta, hogy lelkesedik Isten ügyéért, és szívből dolgozzon saját megszentelődésén, hogy ne csupán elméleti alapon, hanem tapasztalatból tudjon beszélni. Szubjektív oldalról nézve olyan valaki legyen, akiben bízni tudunk – vagy mert eleve megbízunk benne, vagy mert az első néhány találkozás után könnyen, természetesen bizalmunkba tudjuk fogadni.

Harmadszor: imádkozzunk! Ne feledjük: mennyei Atyánk „tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kérnénk.” Őszinte vágykozásunk, hogy a lelki életben előrébb haladjunk, már maga is Isten ajándéka. Az Úr el fog vezetni ahhoz, aki segíteni tud.

Negyedszer: kezdjünk keresni! Jó, ha először egy papot próbálunk találni. Általában van valamiféle kiindulópont: egy ismerős ajánl valakit, vagy egy paptól tartalmaz, jó prédikációkat hallunk vagy lelkileg tápláló gondolatokat olvasunk; egy pap sokat gyóntat, és egy-két alkalommal atyai szeretettel fogadott a gyóntatószékben. Talán már eszünkbe is jutott valaki, akit meg lehetne kérni – a plébánián... vagy egy pap barátunk... esetleg egy olyan pap, akiről hallottunk. Ha nem, akkor érdemes kérdezősködni vagy körülnézni, van-e a környéken sokak által nagyrabecsült lelkipastorvezető vagy iskolai spirituális. Egy-egy nyugdíjas pap is megfontolandó jelölt lehet.

Ha töprengésünk során elsőre nem pap jut eszünkbe, hanem például egy idős világi keresztény, szerzetes vagy régi tanár, az is nagyszerű. II. János Pál első lelkipastorja - egyetemista korában - világi ember volt. Egy pap általában több saját lelki tapasztalattal és átfogóbb teológiai képzettséggel rendelkezik, ám ez nem törvényszerű. Ha találunk velünk azonos nemű világi személyt, akiben megvannak a fent leírt tulajdonságok, és vállalja lelki kísérésünket – remek.

Ha sikerült megtalálnunk a megfelelő személyt - lehet, hogy nem fog menni egyik napról a másikra -, tegyük fel neki a kérdést, vállalja-e, hogy a lelkivezetőnk legyen, vagy legalábbis megpróbál az életszentség felé terelgetni. Ne feledjük azonban: attól, hogy sikerül találnunk egy lelkivezetőt, az életünk felelős irányítói továbbra is mi magunk vagyunk. Az ember sokszor arra számít, vagy azt akarja, hogy a lelkivezető gondolkozzon és döntsön helyette. A dolog azonban nem erről szól. A lelkivezető olyan, mint egy tanácsadó. Ha nem vesszük kezünkbe a saját életünket, őszintén, a vezető iránymutatása és javaslatai iránti megfelelő nyitottsággal, akkor végül egyik lelkivezetőtől a másikhoz fogunk csapódni, s közben hiábavaló lesz minden erőfeszítésünk, hogy kényelmi zónánk elhagyása nélkül megszentelődjünk.

Forrás: rcspiritualdirection.com / Magyar Kurír (mk)